

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos.	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria d' E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Surtirà un cop cada setmana.
Las suscripcions començaran los dias 1 y 15 de cada mes, y no serà servirà cap á fora que no s' hagi rebut lo seu import ab llibrancies ó sellos de correu. La correspondencia al Director de L' ASE, Hospital, núm. 96.

L' ASE.

2 quartos lo número.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos.	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ,

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova núm. 5.

Tots los suscriptors tenen dret á ferse insertar un anunci que no passi de sis rallas cada tres mesos.

Se insertarán també las composiciones que remeten los suscriptores, subjectan-se al exámen de la Redacció.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

Quatre paraules al públic.

Estimat lector, si formas part d' aquell número tant *insignificant* que s' arrenca un pel de les séllas cada vegada que senten una bona noticia referent á ma *importantissima* salut, pren paciència y estira fort, perque encara que te las deixis més peladas que la punta del nás, no haurás fét sino avansar seyna, y aixis ab una enrabiada n' haurás sortit.

Si pertanyes al número dels que 'm volen bé, alegrat ab mí, y vés continuant, que entre 'ls teus diners y la meva bona voluntat, molt serà que no puga ferme una caseta al *ensanche* encara que 'm haige de valdre d' aquella empresa que las proporciona *sense cap quarto*.

Ja sá molts días que 'm ballaba pel enteniment lo esplicarte com me proba 'l nou *estat*; pero com de que una persona sigui bén rebuda una ni dos vegades, no 's pot deduir que puga continuar sentho, hé volgut esperar la quinta visita per tenir mes seguretat y al mateix temps per poguerte parlar ab més franquesa. Ara ja som amichs, ja 'ns tractem de tú, en una paraula; ha desaparegut d' entre nosaltres lo que 's diu cortesía, entre 'ls homes; pero que 'ls de la meva rassa, poch amichs de posturas, anomenan *embusteria ó art de dir mentidas*, que es lo mateix. No sé de quina part estarà la ràhó; lo que si puch assegurarte es que si nosaltres, la gent d' orellas, baguessem d' anar ab tantas tonterietas quant l' amo 'ns posa un sach de més á l' esquena, ó quant veyem algúna aixerideta somera que 'ns cau al ull, mo-

ríram tisichs y solters, la major part dels qu' ara se la passem d' alló mes bé, tenint una costella tal qual ab qui compartir los treballs. Jo no desdich de mia rassa, y per consegüent, encara que 'm trobi en posició mes decent que 'ls demés companys meus, me recordo de mos *principis* y me 'n vanaglorio, al contrari de molts homes que tractan de tapar son origen ab papers bruts y moltas vegadas ab curcats pergamins.

Si l' *ase* tragera era *franch*, l' *ase* *escriptor* serà al menos *napoleon*.

Anem al assumpto. Després de haberme deixat portar per la manía d' escriurer (una de las moltas plagas que pesan sobre 'l género humà), he passat ratos de molt mal humor pensant en mon porvenir, perque ja 'm veya caure sobre una multitud d' *agravials*, ja 'm veya obligat á tornar á l' estable, y aixó 'm feya molta pò. Un cop he pogut veurer lo que 's lo mon, 'm hi posat tranquil, perque, fills meus, si á *tornar* á l' estable toquessin, l' ofici de ruch encara fora mes pessat qu' ara, puig abundarian tant, que arribariam á no podernos guanyar un grapat de palla per esmorsar.

Sent aixis, penso continuar mas excursions setmanals per ma estimada Catalunya fiscant la pota per tot y ab la sencillés que acostumo, sempre remenant la cua y gastant la major part de mos adelants per *anar bonich*, que com á jovenot que soch, 'm agrada molt lluir. Avuy mateix hi estrenat una albarda, de manera que eslich prompte á regalar la vella, al primer *ignorant* que 'm posi brossas al beure.

Mes tard faré una distribució de tots mos

arreus entre 'ls homes que mes m' han *llamat* l' atenció. Al *concertista de bombo* que 's deslluriga la munyeca tocant á devant de sa propia sombra, li regalaré las murrallas; al que 's *trengui* ab un estornut y *prenia rapé* per ferne, li tocará la singla; al polístich que 's pensa que 'l benestar nacional es un quarto de gallina, y 'ls homes que 'l creuhen macarrons per ferse ell una bona escudella, ioh! en aquest lo menos li correspondrà la sarria...., pero lo que 'm temo es que hi haurá mes personas á qui premiar que premis; llavors no tindré altre remey que donar un regular número d' acéssits, perque no 'm agradarà que ningú quedí *descontent* per tant poca cosa....

Aquí L' ASE, ha comensat á pesar figas, y jo com á son secretari particular continuo y acabo eixa.... (dígali com vulguis) encarregante dongas espressions á todos los que preguntan por mi y especialment á aquell *senyó petit* y lleig que tu sabs y jo vull dir.

ENRICH.

Dues germanastras.

Dessota d' una taulada
hi ha una cambra petita
cuatre mobles vells endoyna,
un mal llit y una cadira,
hont casi morta de fret,
seu una dona arropida.
Al peu del llit hi reposan
dormint, un nin y una nina,
sobre un feix de groga palla
que com cuixí se l' estiman.
«Ay, pobrets, fills de mon cor!

«Qui sostindrà vostra vida.
després que 'l tel de la meba,
«qu' es tan prim, trencat ne sia?
«Qui hos recullirà, fills meus?
«Qui hos donarà una ma amiga?
«Ningú veig á mon entorn,
«fora de ma Margarida,
«que vinga á amaynar ma pena.
«ni que á darmes conhort vinga.»

Aixis parla un home jove
ab veu tremolosa y trista
ajegut en aquell llit
y tenint la vista fixa
en una creu, sol adorno
d' aquelles parets humides.
Cuant sent aqueixas paraules
la pobre dona 's revifa
y de amagat aixugantse
las gotas que sos ulls filan.
ab veu plena de dolçor
á son pobre espós anima.
— «No plores, no, mon espós,
«no plores, la meva vida,
«que si 't sentian plorar
«nostres fills plorarian,
«no plores, perque estant trist
«pitjora ta malaltia.»

— «Uns plorant y altres rient
cen lo mòn tot es mentida.
«Qu' he fet á Deu, que ab má injusta
«tantas de penas m' envia?»

De sentí aquestas paraules
la muller se 'n esgarrifa,
son gran plor torna á esclaraf
cuant sent que á la porta pican.
Obra la dona la porta
y una senyora entra á dintre,
cuberta de cap á peus
de joyas de las mes ricas;
darrera de la senyora
d' amagat y avergonyida
entra en la cambra una noya
de vestimenta senzilla.

— «Jo só, honrats menestrals,—diu la madona,—
«qui faigt almoyna als pobres que suspiran,
«yo vailj sempre á socorrer la miseria,
«y pobres y malalts tot d' una 'm cridan.»

— «Com que Deu m' ho mana,
«diu la maca nin',
«assisteixo als pobres
«més sols una mica.
«Jo no puch socorrer
«tot lo que desitja
«mon cor, que fer més
«del que fa, voldria.»

— «Quant un home pateix, diners li dono,
«y ja tot desseguit son dolor minva.
«Quin miserable may m' ha demanat
«y no ha deixat de serho desseguida?»

— «Quant pateix un home
«com que Deu me guia,
«á ca seba corro,
«corro provehida
«de consols divins,
«adels que 'l cor desitja
«y li deix, las nafras
«del espirit gueridas.»

«Mos gloriosos fets y mas proësas
«per tot arreu la fama ne publica,
«son mévias dels analis las mes grans páginas,
«y 'l món m' ha anomenat regna del siggle.»

— «Lo mon m' aborreix,
«de regull me mira,
«puig contra sa usanza
«sempre 'm veu senzilla.
«Tu á la má del homens
«diners dipositats,
«més, gotas de fel
«dins lo cor los ficas.»

— «Qui es la superba que parlarme gosa
«y eixas paraulas diu que 'l cor me fibblan?
«qui ets tu que de mas glorias tens enveja?
«qui es la patria teva? respon, digas.»

— «Perque perseguis
«da Filantropia,
«bordissensa llesta
«que la carn sols mira,
«del Cel vinguí al mon
«per ferne ma via,
«puig só Caritat
«y del Cel pubilla.»

Lo malalt qué aixó ha sentit
de cara á la noya 's gira
dientli: «Filla del Cel,
«Caritat, beneita sias,
«y beneitas las paraules
«que 'l cor y l' anima encisan.
«Ara que 'l be coneugut
«será ma mort mes tranquila,
«puig á mos fills y á ma esposa
«donarás consol y vida.»

TURIS-BURRIS.

Un article.

Aquí vá vení 'l noyet de la impremta, vull dir l'
aprenent, á recullir l' article que habia de fer per
L' ASE.

Com no 'l tenia fet, li vaig haber de dir, la veritat, que me n' havia distret, amohinat com ara estabia en estudiar lo nou sistema *métrico decimal*, que segons tinch entès rejeix ja desde primer de juriol, en totes las *dependencias* del Estat. No obstant, com á pesar de tots los sistemas del mòn, L' ASE no pòt quedar enrera, li vaig prometre l' article per l' endemà, es dir, per avuy.

Avuy donchs, m' hi llevat dematinet, á las sis, y segons tinch d' ús y costum, m' hi encaminat tot xano xano cap al *Criadero*, á pendrer la fresca y á beure un parellot de gotets d' agua *idem*, roseant avans una miqueta de xocolate crua; y sobre tot á reflexionar un ratet assentat dessota la sombra de un arbre en lo asumpcio que 'm podria servir d' article per lo present número.

Quan ja tenia, dins lo meu cap, embastat lo ditós article que habia de figurar en las columnas de L' ASE, m' hi aixecat y després de beurer per despedida l' últim gotet d' agua, hi encaminat mòs passos cap á casa pera trasladar al paper totes las ideas que bullian dins lo meu cap com bullen de desespero los accionistas d' algun ferro-carril; pero ho *desgraciada* desgracia! al arribar devant de la Vireyna 'm llama l' atenció un gran grupo de gent. Tafaner com soch m' hi acostó; sento una veu que diu: Janeu á buscar oli y sal y una altre que respon: no, no aneu qu' es inútil, ja 's mort; Llavoras m' hi acostó més y veig... ho Deu meu, deume valor!... veig al únic amich, al únic company, al únic consol que 'm quedaba en aquet mon, al Moro, al meu gòs d' àigues, ab las camas enlayre com si fos una *bolera*, ab la boca y la cara plena de bromera com si l' anessin á afeità y més tiesso y encarcarat que un noyet quan estrena un *traje* nou, fent l' últim badall. Li habian dat la bola! Lo meu dolor quan l' hi vist mort, perque ha mort en mos brasos, no es pera contar, los diré tan sols que ab lo desespero hi tractat de suicidarme com una criada abandonada per son *currutaco*, prenen dos quartos de sal fumant; y ho haguera fet á no detenirme 'l pensament que 'm ha correut en aquell moment de que no no 'm podia suicidar, perqué... no tenia 'ls dos quartos pera comprar la sal fumant.

En la impossibilitat de suicidarme m' hi dirigit

dret á casa tot plorant. A grans mals grans remeys, diu lo refrà; necessitaba, pús una cosa que distraigués mon dolor ¿qué habia de fer per conseguirho? Després de séries meditacions, no m' ha ocorregut res millor que llegir «El Iris»; pero jo ho *desgraciada* desgracia! repetesch jo al arribar aquí, al demanar «El Iris» á la criada, aquesta 'm diu que aquell mateix dia habia mort com lo meu *Moro*... de la *bola*. No li habia dada un municipal: li habian dada los suscriptors.

Meditant m' estava sobre la sort dels gossos y dels periódichs, quan sento passos, aixeco 'l cap, y 'm veig al noyet de la impremta que venia á buscar l' article que ahí li vaig prometer. Com vostés compendràn li he contat ma desgrasia encarregantli la contés al Director, perque en vista d' ella 'm dispensis de l' article per aquesta setmana.

No faria un quart que habia marxat, quan tornant altre vegada 'm diu que 'l Director sentia moltissim la desgracia que m' afelia, pero qu' es necessitaba l' article y que per lo tant lo fés. — Donchs torna d' aqui una hora, li he dit tot mal humorat.

No tinch necessitat de dirlos qué ab lo trastorn de la mort del *Moro*, y mes encara ab la del *Iris*, per més esforsos qu' hi fèt m' ha sigut impossible 'l recordar l' article que habia coordinat aquet demati. Y com lo temps era escàs, hi determinat de ferne un altre sobre qualsevol cosa.

Primerament hi tractat d' escriure un article sobre *toros*, pero es un asumpcio tan putinejat, que desde *Jovellanos* fins al que busca pera firmar un nom que fassí andalús y 's firma *Zapata*, —en català vol dir *Sabata*, —no hi ha escriptor ni escriptoret que no hagi escrit un article sobre 'ls toros. No vull jo ferho perque l' asumpcio es més gastat, més que una mitja pesseta llisa.

Hi pensat que no deixaria de agradarlos un article sobre 'ls *reys* que han anat á la Exposició de París; pero ho hi deixat corre perque hi pensat que tots vostés estan tips dc veure reys, sino en París, en un joch de cartas.

Ré més nou, m' hi dit després, que escriure un article sobre 'ls *frares*, aixó llamarà l' atenció, es cosa de actualitat... No hi gosat á ferho, hi tingut pór de una *relliscada*. Los diré tant sols qué á mí may m' han agratades los *frares*... en los baixos dels vestits de las senyoras.

¿Qué haguero dit de un article sobre la supressió en las professons de Corpus dels *balls de bastons*, supressió que hi he observat aquest any sens' estranyesa pús que 'ls *adelantos* del sigle arribaran á suprimir los jegants, pero de cap manera *las trampas*? Que hauria estat mes pesat que la campana *Eulalia* y més insuls que una morena sense *sal*.

Cansat de rumiar per lo que 'm podria servir d' objecte pera fer un article estava disposit per copiar-ne un dels de las Ordenanzas Municipals, ó un dels de la Constitució, sino hagués pensat que algú ho podria prendre com á cosa intencionada.

Que n' hi pensat de cosas! Cap m' ha agratades tant com lo que se m' ha olvidat. Jo 'ls prometo que quan me recordi l' escriuré y estich segur que 'ls agradarà.

Per aquesta setmana dissimulint al desconsolat

RICARDET.

CANTARS.

Papallona avans eras,
papallona gentil...
jo t' hagués tallat las alas
que no m' hagueras fugit.

Las noyas diuhen qu' ets llesta

los fadrins diuhen qu' ets maca;
qu' ets lletja ho fa dir l' enveja,
qu' ets maca ho fa dir la cara.

Un jorn me vas demanar
las clauhetas del meu cor;
era pera posarhi dintre
verí y desengany d' amor.

Al devant dius que me estimas,
y al darrera dius que no...
si desseguit lo despullas,
¿perqué fas lo pom de flors.

Si t' estimo no ho preguntis,
ma boca no ho respondrà;
massa 't responen mas galtas;
massa 't respón mon esguart.

Quant veig las ninas de fora
quedo encusat mes que may,
perqué al menys ab boca plena
puch dir «tot es veritat.»

Si tinch ó no malaltia,
axó no t' ho puch pas dir;
sols sé que al véure 't pateixo
y 'l no véure 't es morir.

Tens vint abrils emproufeynas
y á cuarenta has estimat;
Valgam Deu, que servirias
per panell de campanar!

Frescas rosas en las galtas
y en los llavis clavellots;
de tantas flors las espinas
á dintra del cor las tens.

Tantas juras y rejurias
y del tot m' has oblidat;
be diuhen aquells que diuhen
que juran los criminals.

MARTINET.

Balada.

(Imitació de un home grós.)

I.

Era una nit fosca, fosca... pero molt fosca.
Ni la Lluna, ni 'ls estels, ni una cuca de llum...
res... ja 'ls he dit que era molt fosch.

Negre mantell, cubria l' horizont; los arbres pareixian vestits de dol, las granotas callaban, los grills dormian, un silenci sepulcral adormecia el vigor de una vernilla com un home, de un macarró ab sombrero de copa, de un poeta en fi. Pobre poeta!

II.

L' ecsena representa las Hortas de san Bertran.
Lo poeta groch com un mató de Pedralves, busca, corre desesperat... ha perdut l' esma. Pobre poeta!

— Oh mon somni dorat, objecte de mos afanys!
¿ahont ets?

— Que buscas poeta? ¿has perdut ta inspiració?
¿la llum de ton estre no t' encamina? ¿no tens ni... una cerilla que 'l tregui del apuro? Ara que 'n donan doscentas per dos quartos!

Los raigs de un llum de cuyna s' obran pas entre mitg de las tenebras.

La satisfacció s' pinta en lo semblant del poeta,
sus pupilas se dilatan... sembla l' héroe d' un drama den Dumas representant una ecsena forta.

— Oh desitjada llum! ¡oh sol que vens á il-luminar la nit de mos infortunis! ¡oh estrella...

Per veurehi tan gros es necessari ser poeta.

III.

Era una caseta petita.
Un toldo de fullas de canya guardaba de la serena una taula casi negra de fusta blanca. Dos ó tres banchs de la mateixa materia la voltaban.

Un gós de presa dormia, sobre un d' ells, la son de la ignorancia.

Aquell llum de cuina il-luminaba 'l quadro.
Suat com un camàlich hi arriba 'l poeta. Pobre poeta!

— Oh tranquil aposento! jo 't saludo. Per mi ets avuy la mansió de las fadas.

Sos ulls buscan un objecte, sa ansietat aumenta, sa atenció s' fixa á un lletrero que hi havia sobre la porta.—«Seda de comer.»

— Oh nit ditxosa de ma vida!
La Lluna s'estapa, los estelets brillan, l' horizont arreplega 'l mantell y 'l poeta 's menjá una costella ab tomacats.... Forsa del sino!

ENRICH.

A Emilia.

Téns tretze anys, nineta bella,
n' ets ponzella
que ben aviat s' obrirà
fés donchs que la flor quant s' obri
galas cobri
com la flor que millor vá.

Y aqueixas galas, hermosa
candorosa,
te las donará l' amor,
sols l' amor, gentil nineta
boniqueta
que avuy guarda lo meu cor.

Tendrà Emilia ¿qué serias
sino tenias
lo foch d' amant emociò?
Sens encants la vida inquieta
¡oh nineta!
correria sens passió.

Com del aroma l' essència
es l' existència;
y la joya de la flor
es l' amor, la benandansa,
l' esperança,
lo tendre perfum del cor.

Quant vas pel carrer ¿qué l' giras
y algú miras
impulsada pel plaher?
Desfesme l' dupte, nineta,
que m' inquieta
saber que 't girs pel carrer.

— Oh! al menys digasme encisera
joganera
que ja sens per mí passió;
que si en lo carrer te giras
y á algú miras
es que 't pensas que so jo.

Jo no desitjo grandesas
ni riquesas,
jo no desitjo que algú
ne conti un jorn la memoria
de ma gloria,
jo sols te desitjo á tú.

Angel meu, tendrà ponzella
nina bella
de mos sonmis blava huri,
un jardi formeu las noyas
bonicoyas

tu ets la millor del jardí.

Quant vinga m' hora darrera
llastimera
ton recort, dol meu patir
endolsará la verina
ton nom nina
serà mon últim sospir.

P.

A una nina (1).

Ni ta cara engresadora,
ni tons ulls de riu de plata,
ni tas galtas de escarlata
fa obrir noya mon amor;
ni la gracia, quant caminas,
me trastoça, no, nineta,
perque una altra cosa neta
tens tu que á mi 'm fa mes goig.

Ni ta veu que es tant divina
que canta cuant enraona,
ni ta boqueta tant mona
com esclofa de pinyó,
ni aqueix cabellet daurat
me fa perdrer la xaveta,
perque una altra cosa neta
tens tu que á mi 'm fa mes goig.

Ni ton nassét perfilat,
modelo de un nas de Grecia,
me farà perdrer la especia
de lo que le pretenç jo,
ton cor de fresca puresa
encara á lo meu no enseta,
perque una altra cosa neta
tens tu que á mi 'm fa mes goig.

Cap de aqueixas prendas ditas,
ni ton peu tan sandunguero
que trepila ab cert salero,
es lo que á mi 'm fa mes goig,
es una altra cosa barba
que per ella 't faig l' aleta,
y eixa cosa que es tant neta....
es nineta lo teu dot.

L' AS DE OROS.

Entre col y col, seba.

May me las he vist mes grossas
que fer versos de cap lley,
pero 's diu que 'ls botjs fan billas
y per probar res s' hi pert.

Jo ja 'm penso 'l que dirán
al llegir eix romanset
los nostres mantenidors;
dirán, y prou, que so un llech.

Y aixó per mí que li fá?
la veritat may ofen:
á un ase qu' ase se 'l diga,
erra qui pens' li sap greu.

Puig encar' que burro, passa
molt serio, y li escau bé,
pel costat de tot caball
y brama, y está content.

Si guaylem las flors, entr' ella's
la rosa, en son roseret,
será la que mes bonica
sens duple descubrirém;
pero per aixó no es just
lo menyspreu á las demés,
que al últim tolas son flors,

¹ Parodia de la que insertá 'n Joonet en lo núm. 3, «A una Nena.»

(puden ó flayren); es net.

Y si aixó donchs es aixis,
si á voltas se preferex
contra regla general
á lo que 's maco lo lletj;
tirém barra, y sense pór
vage aqueſí mustich ramell
en mans dels mantenidors,
per que l' ensument tots sept:
que pot ser, si no la *Flor*,
me danguian la *Violet*
ó qui sap si l' *englantina*,
ó un *accessit*, ó be res. (1)

UN FILL DEL ROQUER.

BRAMS.

Pera poguer donar sortida á algunas composicions que 'ns habian remés y no podiam insertar per falta de lloch, hem retirat la part de folletí que corresponia al número present.

Lo número pròxim contindrà alguns grabats, al boix per supuesto, perque alló del *zinck* fà molt *quiero y no puedo* y á nosaltres no 'ns agrada fer las cosas á mitjas.

EPITAFIS.

De sotana un devanté
cubreix eixa fresa llosa
dessota la qual reposa
un *iris* de... de papé.

¡Quant mal lo mon agraeix
lo bē qu' ell ha fet al mon...!
¡pobret! se morí de... son
de llegirse á sí mateix.

Aquí jau la *Bona fe*
morta d' un empax de *crédit*...
está tránquil caminant
no tingas por que s' atzequi.

Una escombra y un plumero
son trofus d' aquesta tomba...
son casi nous... ja sé que es;
hi reposa una minyona.

Fou viuda de tres marits
la qu' aquí jau sense vida,
lo quart encara la plora...
(pero plora de alegría.)

Aquí 's veu sens cap adorno
una creu clavada en terra...
dessota d' ella hi descansa
un cessant ó bē un poeta.

ENRICH.

—D' ahont els, geperut? preguntavan una vega
la á un que ho era.

—De l' esquena, va respondre. Y deya veritat.

Per no donarlos un sentiment no 'ls haviam dit
que teniam lo dibuxant malalt. Ara ja está bō y po-
rá continuar fentnos algun treballat millor que 'ls
que 'm hagut de donar durant sa malaltia.

Los *Bufos* donan ja alguna funció en lo *Prado Ca-*
lalan, ahont acudeixen tots los aficionats á ferne de
rescas; pero en las que donan encara en lo Teatro

(1) L' autor ho va endevinar. Los Seynors mantenidors, no
se feren cas.

Principal, 's poden calificar de banys russos, no 'ls val ni l' asqué dels estrenos per portarhi no mes que una regular concurrencia.

Als tontos que 'm diuhem
burret ahont vás,
no fassis posturas
que pols pendre mal;
me 'ls giro de esquena,
caragolo un bram,
los clavo una cossa
y agur... fins demà.

SONETO.

Es gran, gentil nineta, ta hermosura;
de bellesa y de gracia ets un portent,
t' adorna á mes, privileiat talent
y es de bondat tresor t' anima pura.

Armoniosa ta veu, per sa dolsura
fa que ab plaher s' escolti ton accent;
y qui 'l veu sols un cop ferit se sent,
pus sols amor inspiras y ternura.

Son tos ulls de color de cel seré;
tas trenas de cabells semblant d'or fi,
y no 'm veus de carinyo y amor plé,
á totes horas á prop teu venir;
perque n' he reparat que 't put l' alé
d' un modo que no 's pot pas resistir.

UN TAL SALETA.

CÓSSAS.

Lo dissapte passat vegé la llum pública un nou
periódich titulat «El Tio Camueso.» Lo recomanem
al Tio Nello per si li faltan modelos per fer ab mes
perfecció alló que vén á setse quartos la lliura.

Recomanem també un llibret que li diuhem «Art
poética,» al autor de cert romans, publicat en cert
periódich que 's reparteix als que concorren á cer-
tas funcions.

L' Ajuntament deu tenir ganas, á lo que veig,
de modificar lo popular refrà de que *qui no vulgui*
pòls que no vaji á l' era.

D' avuy endevant lindrém que dir: *qui no vulgui*
pòls que no veji al passeig de Gracia, ahont hi há més
pòls que 'n totas las eras del món.

Ni ha qu' es gastan dos rals y van lo diumenje
als *Campos* pera sentir lo concert instrumental y
veure 'ls fochs artificials.

¡Que tontos, Deu meu, que tontos! Si anessin al
carrer del Espaller, cada dia á las dotze ó á la una
de la nit, sentirian lo concert y veurián los fochs ar-
tificials ab tot alló de cohets, petardos, etc., per cap
diner, de franch. Lo que seria fácil també fora que
sentissin als vebins com se donan als dimonis, per-
que ab lo *jaleo* que naturalment s' arma no poden
acudir los ulls.

—Y lo *sereno*, me dirán vostés, ¿qué sá?

—Tot lo que vostés vulguin menos fer parar la
broma.

—! Està bē, home, està bē!

—Y donchs ¿qué no aném á la *esposició* senyó
Miquel?

—¡Encara yòl mes *esposicions* de las que tenim
aquí?

—No l' entench.

—Esculti: Aquí estém continuament *esposats* á

morir sota las rodas de un cotxu; á xafarnos lo nás,
si no som xatos, contra un toldo ó embelat; á tren-
carnos la nou del coll d' una relliscada per haver po-
sat lo peu sobre una pell de taronja, ó la de prést
sech, ó escorxa de meló; á badarnos lo cap saltan-
per alguns carrers, y dich saltar, perque 'l cami-
narhi es impossible; á ofegarnos...

—Prou, home, prou. Te rahó.

XARADA.

Si 'ls teus negocis ne van
la *primera* repetida,
ja pots está bén content
que avuy molt pechs hi arriban.
A devant de las femellas
siguin lletjas ó bonicas
sol sempre anar ma *segona*,
com per servirlos de guia.
Lo meu *tot* es un mobile útil
que á tu 't serveix tots los días;
lo demés ja t' ho diré,
si hi penso, algun altre dia.

ENDEVINALLA.

Soch femella y porto barbas,
á molts richs faig seure lous;
m' eleva 'l vent fins als núvols
per las festas sobre tot;
á molts los porto á presidi,
á alguns á Fernando Póo;
tohom creu sap maneijarme
y bén contals son mol pochs.

GEROGLÍFICH.

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

De bona casta vé 'l gós
que per tot troba la cassa;
pero mes bon nás tinc jo
per endeviná xaradas.

UN QUE NO FA RÉS MÉS.

Lo moltó, perdiu, la crema
será per tots bon menjar
pero jo molt més m' estimo
las pantorrillas d' un gall.

UN QUE NO POT DORMI.

GEROGLÍFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Sobre tot no aneu de nits que 's mal sá.

E. R.—ANTON VENTURA.

Barcelona.—Imp. de M. Gonzalez, Puerta Nue-
va, núm. 30.—1867.